

Sygn. akt VI Gz 83/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Beata Hass Kloc

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa : R. L.

przeciwko: (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 8 lutego 2016r. sygn. akt V GC 18/16

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Krośnie do dalszego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

W pozwie powód uzasadniając właściwość Sądu Rejonowego w Krośnie wskazał, powołał treść art. 20 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i wskazał na miejsce zamieszkania poszkodowanego – K..

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o przekazanie sprawy Sądowi właściwemu ze względu na siedzibę pozwanej, zarzucając, iż roszczenie w niniejszej sprawie nie wynika z umowy, lecz z ustawy na podstawie art. 822 k.c., zaś stron sporu nie łączy żaden stosunek umowny. Powołując stanowisko Sądu Okręgowego w Warszawie wskazał, że powód nie jest w sprawie ani poszkodowanym, ani uprawnionym z umowy ubezpieczenia w rozumieniu ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a jedynie jako nabywca wierzytelności beneficjentem świadczenia, wynikającego z umowy łączącej sprawcę szkody – ubezpieczającego z ubezpieczycielem. Tym samym wskazany w pozwie przepis i przytoczone okoliczności nie uzasadniają właściwości Sądu, do którego wniesiono pozew. Ponadto w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z poszkodowanym w rozumieniu art. 20 przytoczonej wyżej ustawy, gdyż rzeczony poszkodowany dochodzi swoich roszczeń na podstawie art. 822 k.c., zaś odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego to tzw. odpowiedzialność in solidum, tj. specyficzne świadczenie na rzecz osoby trzeciej. Nie sposób

uznać, aby roszczenia te stanowiły konsekwencję zastosowania jakichkolwiek zapisów umownych, gdyż takowe nie łączyły ubezpieczyciela z poszkodowanym.

Uwzględniając zarzut pozwanego zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Krośnie stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

Sąd ten wskazał, że powód nie przytoczył w pozwie okoliczności faktycznych, które należycie uzasadniałyby właściwość miejscową Sądu Rejonowego w Krośnie, nie wskazując czy jako poszkodowanego traktuje M. S., którego pojazd uległ uszkodzeniu, czy powoda R. L.. Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy zgodził się z pozwanym, iż nie znajdzie w rozpoznawanej sprawie zastosowania w niniejszej sprawie art. 20 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Poszkodowany M. S. na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 6 października 2014 r. przeniósł na powoda wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów holowania uszkodzonego pojazdu, jego przechowywania na parkingu strzeżonym oraz wynajęcia samochodu zastępczego wraz z wszelkimi prawami z nią związanymi. Poszkodowany nie jest uczestnikiem niniejszego procesu, a zatem nie ma zastosowania przepis art. 20 w/w ustawy. Pomimo cesji nie można także za poszkodowanego uznać powoda.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Krośnie.

W uzasadnieniu załacy wskazał, iż w pozwie wskazał jako poszkodowanego M. S., któremu uszkodzono pojazd i który wynajmował pojazd zastępczy od R. L.. Z dokumentacji dołączonej do akt sprawy wynika, iż jego siedzibą jest K.. Powołując orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16.11.2012r. III CZP 69 /12 podał, iż pojęcie szkody należy rozumieć szeroko, a w przypadku cesji wierzytelności jej nabywca może powołać się na właściwość przemienną Sądu wynikającą z art. 20 w/w ustawy .

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o oddalenie zażalenia oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego uzasadnienie faktyczne właściwości Sądu Rejonowego w Krośnie poprzez wskazanie siedziby poszkodowanego było wystarczające. (...) był bowiem M. S., R. L. nie posiada statusu poszkodowanego. Umowa cesji wierzytelności nie zmienia bowiem podstawy dochodzonego roszczenia i sytuacji prawnej cesjonariusza, który w związku z cesją staje się jedynie wierzycielem – beneficjentem świadczenia wynikającego z umowy łączącej sprawcę szkody (ubezpieczającego) z ubezpieczycielem.

Stosownie do art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2013r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) powództwo o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć bądź wg przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

Jak więc wynika z powyższego ustawodawca wyróżnia dwa rodzaje roszczeń : pierwsze – wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych , drugie – obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń, co oznacza, iż brak wymogu dla zastosowania powyższej normy – istnienia stosunku obligacyjnego pomiędzy powodem, a pozwanym, zarówno w przypadku gdy powodem jest poszkodowany, jak i gdy powodem jest nabywca wierzytelności poszkodowanego w stosunku do pozwanego. Przy odmiennej interpretacji sformułowanie normy art. 20 w/w ustawy wskazujące na dwa odmienne rodzaje roszczeń nie znajdowałoby uzasadnienia.

Powyższy przepis stanowi uregulowanie szczególne (lex specialis) w zakresie właściwości miejscowej sądów dla powództw wynikających z umowy ubezpieczenia obowiązkowego. W sprawach z powództwa wynikającego z

ubezpieczenia obowiązkowego o właściwości miejscowej decyduje miejsce zamieszkania (albo siedziby) pozwanego, poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie prowadzi do zmiany sytuacji prawnej cesjonariusza, a przelew wierzytelności na rzecz powoda nie jest podstawą dochodzonego roszczenia. Z chwilą cesji następuje tylko skutek w postaci nabycia przez następcę prawnego cedenta (poszkodowanego) przysługującej mu wierzytelności wobec jego dłużnika. Zmienia się zatem jedynie osoba wierzyciela, nie ulega zaś zmianie charakter jej roszczenia o zapłatę wobec dłużnika (postanowienie SN z dnia 16.11.2012r. sygn. akt III CZP 69/12). Oznacza to, że w dalszym ciągu mamy do czynienia z roszczeniem z tytułu czynu niedozwolonego (ciągłość przedmiotowa) i roszczeniem z tytułu ubezpieczenia. W związku z tym powód – cesjonariusz może korzystać z właściwości przemiennej uregulowanej w art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniach z dnia 16.11.2012 sygn. akt III CZP 69/12 oraz z dnia 21 kwietnia 2005r. sygn. akt III CZP 17/05. Oznacza to, że powództwo przeciwko ubezpieczycielowi może być dochodzone przed sądem właściwości ogólnej (wg siedziby pozwanego), lub – z powołaniem na właściwość przemienną – wg miejsca zamieszkania poszkodowanego, którym był cedent.

Zgodnie z art. 187 § 1 pkt 1 kpc pozew powinien w miarę potrzeby zawierać przytoczenie okoliczności uzasadniających właściwość sądu. W przedmiotowej sprawie powód uczynił zadość temu obowiązkowi, dla uzasadnienia właściwości przemiennej Sądu Rejonowego w Krośnie, powołując siedzibę poszkodowanego – K., odpowiadającą zresztą miejscu jego zamieszkania jak wynika z dokumentacji dołączonej do pozwu.

Sąd orzeczono jak w sentencji na mocy art. 386 par.1 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 108 par. 2 kpc.